

NEM MEGY A BOLT

Kopeczky László

Szerkesztő Úr! ... Lépjen közelebb!

Az áru megtekinthető, minden kötelezettség nélkül.

Hogy a múltkor is becsaptam? ... Féláron megvásárolhatta volna mástól? ... És hogy nem is volt egészen friss az ötlet?

Egy szóra! Megmagyarázom ...

Mindjárt meg tetszik érteni, ha elárulom, hogy az Ellenszerkesztő Úr rendelte mérték után. Közben az ilyen irányzatú izékből betelt a mérték és az Ellenszerkesztő Úr visszaadta a kis elmefutcsit, azzal hogy: „Hol élek én?”

Hát én is azt kérdem, — hol élek, ha a nyakamon marad az áru. Mert számítsam csak a beleválót, négyzetméterenként hetven jelző, nagybetűs főnevek stb. Ugyanakkor az egészben alig van egy-két „hogy” ... És kérem ezt a duplán visszacsapó szerkezetet nem csinálja senki ... Európában ketten, az egész világon hárman. Meg aztán velem sohasem történt meg, hogy visszahozzák a zaccot, hogy „— Laci bácsi, mit adott el maga nekem? Sze' minden második mellékmondatból hiányzik az állítmány”.

Ha meggondolom, hogy azt az időt, mialatt vele vesződtem, sorsjegy árusásra, vagy kérvényminta kitöltésre fordítom, ma már rendes megbecsült polgár lehetnék, akire az adóhivatal is felfigyelt. Nem házalnék esztétikai rövidáruval, nem kellene vershulladékot gyűjtenem a Szemétkosár című lapnak.

Ugye megért engem. El kellett adnom mindenáron. Nekem nincsenek kötelező tartalékaim, az ötlet-szabadalomért is leesett két stampedli zöld, az Egy Szem-ben.

Ebben a gépesítési korszakban egyre jobban vesztem a talajt lábam alól, hiszen én csak egy fél-automata vagyok. A hajszában sajnos legtöbbször csak a teljes automaták állják a sarat. Ezek önműködően átsaltolnak a hivatalos közlöny legújabb változtatásaira és betoldásaira hat-tizen-két évre visszamenő hatállyal.

Mire én, uram, a betoldás és pótláshoz érek, már kihajították az egész paragafust cikkelyestül.

Ilyenkor még a maszekokat is irigylem, pedig őket a Kritikaadóhivatal rövid pórázon tartja, öncélú és csak a Piac szappanbuborék szükségletét kielégítő munkásságukért. Nekik legalább előre megmondják, hogy nem jól csinálják, nekem csak a rendelet megjelenése után.

Az írás is, amire kezitsókolom azt tetszett mondani, hogy hosszú párbeszédre van eresztve, arról szól — mint tudja —, hogyan harcol egy két házból és egynegyed legelőből álló község repülőgépmotor-gyár beruházási kölcsönének megkaparintásáért. És mi történt kéremszépen. Csak míg eldöntöttem, hogy turboreaktív, vagy klasszikus belsőelégésű motorokat tegyek meg főszereplőknek, máris lefújták az egészet és egyetlen léglökéssel a szomszéd három ház és egy és háromnegyed legelőhöz csapták a bátor községet... Nos, az Ellenszerkesztő úr elszokta olvasni lapjának első négy oldalát is, Kegyed pedig akkor tért vissza évi szabadságról. Hát így volt.

Egy pillanat!

Ne menjen még. Jóváteszem a múltkori gikszert. Ez az áru, amit itt lát, mai dátummal van ellátva. Megszagolhatja.

Arról szól, hogy egy absztrakt festőnek legjobb barátja szemébe vágja, hogy olvasta a mai újságot. És hogy: „Apafej, jobban tennéd, ha arról a gezemioéről, amit te Nukleoextázisnak nevezel, levakarnád az uborkasalátát. Nya.

Kérem? Hogy ez már nem érdekes? Hogy a holnapi újságban leintik azokat, akik a ló másik oldalára estek át, és most a festővel levakartatnák a festéket, a költővel rond írással rímeket körmöltetnének.

Kár.

Hogy miért?

Elvi okból.

Utálom az uborkasalátát.